

РЕШЕНИЕ

№ 26309

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4536** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на П. К. В. с ЕГН от [населено място] срещу Заповед № 110/03.04.2026г на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (И.) с която на основание чл. 82а, ал.2 от Закона за държавния служител, е прекратено временното ми преназначаване на длъжност директор на Дирекция „Административно и информационно обслужване“ при Агенцията и е възстановен на заеманата длъжност „главен експерт“ считано от 06.04.2026г.

С жалбата, пред съда и в подробна писмена защита, чрез адв. П., е направено искане за отмяна на заповедта, изложени са подробни съображения – тъй като не е изтекъл срокът за преназначаване на оспорвания – 4 години и поради липсата на мотиви. Изтъква се и съображение, че за същата вакантна длъжност била инициирана процедура за преназначаване на друго лице - чл. 81б от ЗДСл, Това обстоятелство представлява индиция, че оспорената заповед не е продиктувана от необходимостта да бъде възстановен служителят на предишната му длъжност поради изтичане на срока по чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл, а е издадена с цел освобождаване на длъжността за заемането ѝ от друго лице. Претендира се, че не се касае до непълно или лаконично мотивиране, а до пълна липса на фактически основания в самия административен акт, посочено е единствено правното основание по чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл, без да е изложено кое конкретно обстоятелство е наложило прекратяването на временното преназначаване преди изтичане на определения срок. Липсва и, материалноправната предпоставка за прилагане на чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл, доколкото срокът на временното преназначаване не е изтекъл към датата на издаване на процесната заповед. Иска се настоящият състав на съда да съобрази съдебната

практика по идентични правни спорове; Решение № 3463 от 25.05.2018 г. по адм. д. № 14078/2017 г. на Административен съд София-град, потвърдено с Решение на ВАС по адм. д. № 8900/2018 г.; Решение № 7724 от 20.12.2021 г. по адм. д. № 7158/2021 г. на АССГ, оставено в сила с решение на ВАС по адм. д. № 1853/2022 г.; Решение № 1307 от 07.02.2024 г. по адм. д. № 2324/2023 г. на АС- Варна, оставено в сила с решение по адм.- д. № 4224/2024 г. на ВАС; Решение № 9 944 от 09.01.2025 г. по адм. д. № 4971/2024 г. на АССГ, оставено в сила с решение по адм. д. № 3206/2025 г. на ВАС и др. В тези решения според адв. П. съдът приемал, че когато държавният служител е временно преназначен за срок „до 4 години“, а административният орган прекрати преназначаването преди изтичането на този срок, без да са налице предпоставките на чл. 82а, ал. 2 от ЗДСл, заповедта е незаконосъобразна, както и, че използването на израза „до 4 години“ не предоставя възможност на органа по назначаването произволно и немотивирано да прекратява преназначаването. Съдебната практика приемала, че при упражняване на оперативна самостоятелност административният орган е длъжен да спазва принципите на последователност, предвидимост и съразмерност по чл. 13 и чл. 6 от АПК.

Оспорващият чрез адв. П., претендира и присъждането на разноски по списък.

Ответникът, изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, не е изразил становище по жалбата, от негова страна е представена само административната преписка, приета като доказателство по делото.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, извърши дължимата служебна проверка на оспорената заповед по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е от дата 17.04.2026г., като с оглед на датата на издаване на заповедта, жалбата е подадена в срок и е допустима.

По фактите:

Със Заповед № 858 от 02.09.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, оспорващият П. К. В. е временно преназначен на длъжност „Директор“ на Дирекция „Административно и информационно обслужване“, считано от 02.09.2025 г. за срок до четири години. Тази заповед е издадена на правно основание чл. 82а, ал.1 ЗДСл.

С оспорената по делото Заповед № 110 от 03.04.2026 г. , на основание чл. 82а, ал.2 от ЗДСл, е постановено по т. 1 прекратяване на действието на Заповед № 858 от 02.09.2025 г., а по т. II от заповедта е постановено възстановяването на П. К. В. на длъжност „главен експерт“ в дирекция „Административно и информационно обслужване“.

Оспорената заповед е издадена на правно основание чл. 82а, ал.2 ЗДСл без да има други мотиви.

Установява се, че издателят на заповедта а- Б. раножвски е заемал длъжността изпълнителен директор на И., считано от 30.03.2026г. - л. 26 от делото.

При така установеното, съдът формира следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – изпълнителният директор на АПИ, предвид качеството му на орган по назначаването на държавните служители, правомощие, предвидено по чл. 7, т. 12 от Устройствен правилник на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

Оспорената заповед е издадена действително при липса на мотиви - адекватни и относими мотиви към правното основание за издаването ѝ – чл.82а, ал.2 ЗДСл, в заповедта се съдържа

единствено разпоредителна част и правно основание.

Срокът по Заповед № 858 от 02.09.2025 г. за временното преназначаване на оспорващия П. К. В. на длъжност „Директор“ на Дирекция „Административно и информационно обслужване“, считано от 02.09.2025 г., е „до четири години“.

Предвиденото относно срока на преназначаване – „до четири години“ не съответства на изискването за определяне на конкретен срок по чл. 82а, ал.1 ЗДСл, след изтичането на който, следва преназначеният държавен служител да бъде възстановен на заеманата преди длъжност или ако е съкратена, да бъде преназначен на друга - чл. 82а, ал.1 ЗДСл. Предвид на изискванията на посочените разпореди и принципът по чл.18 ЗДСл за стабилитет на държавните служители, срокът на преназначаването на оспорващия по Заповед № 858 от 02.09.2025 г. следва да се приеме за определен на 4 години, считано от 02.09.2025 г.

Видно само от датата на издаване на оспорената заповед – 03.04.2026г., че срокът от 4 – години, считано от 02.09.2025 г. за , не е бил изтекъл. Поради това разпоредителната част на оспорената заповед – и в двете точки, не съответства на посоченото правно основание за издаването ѝ – по чл.82а, ал.2 ЗДСл. Съгласно тази разпоредба, преназначеният за определен срок държавен служител се възстановява на предишната длъжност след изтичането на срока за преназначаване.

Както е прието и в цитираната в писмената защита съдебна практика, в случая заповедта е постановена преди изтичане на посочения срок за преназначаване, а разпоредбата на чл. 82а, ал. 2 ЗДСл предвижда, че същият заема предишната си длъжност след изтичане на срока. В цитираната законова разпоредба липсва хипотеза, уреждаща прекратяване на служебно правоотношение възникнало по реда на 82а, ал. 2 ЗДСл, при което органът дължи излагане на конкретни фактически основания за постановяване на заповедта. След като не е осъществена хипотезата на правната норма, посочена в заповедта – чл. 82а, ал.2 ЗДСл и без да са посочени конкретни фактически основания, следва да се приеме, че същата е незаконосъобразна както по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК – несъответствие с материалния закон, така и по смисъла на чл.59, ал.2 т. 4 АПК чл. чл. 146, т. 3 АПК – допуснато съществено процесуално нарушение поради неизлагане на мотиви, и следва да бъде отменена.

Що се касае до довода, за инициирана процедура за назначаване на друго лице на длъжността директор на Дирекция „Административно и информационно обслужване“ при Агенцията, то този довод касае превратно упражняване на власт по чл. 146, т. 5 АПК при издаването на процесната заповед, но по преписката не са представени такива доказателства, оспорващият, представляван от адвокат П. в проведеното по делото съдебно заседание не направи изрично искане за събирането им. Независимо от това, допуснатите нарушения по чл.146, т. 3 и т. 4 АПК са достатъчни и самостоятелно да обусловят извод за отмяна на оспорената заповед.

При този изход на делото и своевременно направено искане за присъждане на разноски – по списък, такива следва да бъдат присъдени на оспорващия – за адвокатско възнаграждение от 1000 евро, договорено и платено – л. 10 от делото по договор за правна защита и съдействие с адв. П., на основание чл.143, ал. 1 АПК.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 110/03.04.2026г на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ по жалба на П. К. В. с ЕГН 79012362601 от [населено място].

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ със [населено място] седалище

в да заплати на П. К. В. с ЕГН от [населено място], сумата от 1000 (хиляда) евро за разноси.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му, преписи да се връчат на страните.

Съдия: